

potem je odprl oči. Dvignil se je z ležišča.

Menda je v prvem hipu menil, da se mu sanja. Potem pa je preudaril vse to in spoznal, kako se je dogodilo. In huda jeza ga je obšla.

pravljaj kočo. Toda potem je dve leti kuril hruškin les. Ni bil sicer njegov, a vaščani niso marali prepira ž njim. Raje so zložili novo hudomušno pesem nanj. Te pesmi Rožaj nikoli slišal ni, zakaj oglušil

Zasmejali so se otroci. Rožaj pa je pobiral kamenje in ga lučal vanje, da so se urno razbežali. Nato si je zavihal hlačnice, prijel nagačeno vrečo, ki je spal na njej, in stopil skozi vodo na breg. Pregazil je hruške pred kočo, rdeč je bil od jeze in sovraštva, glasno je robančil. Ves dopoldan je nosil sadje v klet in hišo.

V pozni jeseni je hruško podrl. Najprej ji je odžagal veje, nato je posekal deblo. Toda deblo je med padcem za nekaj hipov obviselo v zraku, nato se je nagnilo v stran in je odčesnilo vogal Rožajeve kočice.

Rožaj je bil ves hud in nesrečen zaradi hruške, ko je s trudom po-

je bil docela. In otroci so mu tik pred kočo pogumno prepevali na gluha ušesa:

— Rožaj, Rožaj, Rožaj
za hruške se je bal,
zato je v hruški spal,
v potoku se zbudil,
hudo se razjezil,
posekal je drevo,
razsul si kočico vso...

To zgodbo mi je nedavno povedala stara Brdnica. Bila je takrat med tistimi otroci, ki so jedli Rožajeve hruške. Dolgo je že tega, toda leta pretečejo prehitro in jih ne bo več nazaj. Tako je dejala stara Brdnica in se je žalostno nasmehnila.

Marijana Željeznova-Kokalj

Poletna sapica

Hej, šaljivka,
nagajivka,
sapica poletna!

Glej, šušljaje,
vsa zdaj maje
travica se cvetna!